

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Sangsvanen

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Sangsvanen", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 326. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid57609/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Jeg ønsker ej heller den perletunge Snor,
der snor sig som en Snog om din Haand;
thi vilde du mig fængsle, du kendte vel de Ord,
der bandt mig med stærkere Baand.

Nej, skænk mig en Tanke, naar Dagen bryder frem,
et stille Suk i Skumringens Fred,
en taareblank Perle, i Fald jeg skifter Hjem
og sænkes under Havbølgen ned!

Thi Tanker og Taarer er Evighedens Guld,
en Sjælerigdom, Herren os gav;
og aldrig kan de falme og lægges under Muld,
men spire som Blomster fra vor Grav.

SANGSVANEN.

Om Kap med Aftnens Skyer, som flyvende Fjer,
gaar over Havets Bølger Sangsvanernes Hær.

Paa staalet stærke Vinger de drage ned mod Syd;
det klinger gennem Luften som Høststormens Lyd.

Dér drage de nu hen, de skinnende Flokke,
og svinde i det fjerne som Sneskyens Flocke.

Hen over Skibets Rejsning saa' jeg dem ilsomt drage;
men en var træt til Døden, og den blev tilbage.

Som Støvgran, der hvirvles i Sollysets Lue,
som vingeskudt Maage, som høgslaaet Due,

saa sank den ned i Havel, belyst af Aftenrøden,
af Livets Glans bestraalet, skønt kæmpende med
Døden.

Paa staalet stærke Vinger de andre drog mod Syd;
den sank med krummet Hals og en klagende Lyd.

Som Orglets dybe Toner, som Lurens Klang fra Valen
det lød gennem Luften ved Solstjernens Dalen.

Som Blod blev Havet farvet af Ildskyer røde,
og Svanesangen lød som Gravsang over døde.

Men før den flød bort, belyst af Aftenskæret,
den slog, som i Dødskamp, sine Vinger i Vejret.

Og just som den svandt paa Havets røde Bølge,
saa' jeg dens hvide Fjerham en rusten Pil at dølg.

En tvehaget Pilspids sad dybt i venstre Vinge,
et Mørkets Bud fra Dybet, som Døden maatte bringe.

Jeg glemmer aldrig Fuglens forunderlige Toner;
de fulgte mig i Nordens, som og i Sydens Zoner.

Jeg glemmer aldrig Smerten, der dulgte sig i Sangen,
jeg arved den for stedse; jeg hører endnu Klagen.

Thi Livet ejer Pile, tvehagede og rustne,
hvis Odde ikke sløves, før Øjets Glar er brustne.

Og den, som de har saaret, kan nok saa højt sig
svinge,
han mærker dog til Jærnet, til Pilen i sin Vinge.